

Molnár Zsolt

Lázodüsszea

Felszálltam a véremre.

A bérlet ugyan nem járt le, de még ráadásként fizetnem is kell.

Meg kell fizetnem.

*Összeszűföldtam egy csomó hülye gondolattal. Pizkosak,
büdösek, meg ordibálnak. Elszívják tőlem a levegőt, és oda is
szorítanak az ablakhoz, hogy jobban fuldokoljak.*

Útjelző tábla, ha volt is, már kidőlve.

Írány nélkül utazom. Út nélkül visz a céltalanság.

*Elkopott ég vékony szálai lógnak a szemembe. Magyarázgatom
magamnak, hogy nem ide gyártották le a poklot.*

Nézésemmel kisémmizem a pusztaságot.

Az elhagyatottság nyomait felmarta az időtlenség,

és azon tűnődöm, mennyire üres vagyok én is.

A csendet felcserélgetem a hallgatással, nem oly nehéz.

Most úgy állnak a csillagok, hogy nincs más mire fognom az egészet.

Zötykölődöm a fészengés mozdulatlanságában.

Le vagyok öntve légszomjjal, az izzadságcseppek felfornak rajtam.

A láz mintha egyirányú lenne.

A láthatár rácsavarodott a zenitre.

*Vaksötét zuhog a kitölthetetlen tájra, és elissza a se tér-, se
időkompatibilis messzeséget.*

Beleharaptam a rajtam átfújó keserű szélbe.

Rám keményedik a vacogás, de nem véd meg az sem.

Gondolataimtól sem véd meg.

A hiányodtól sem véd meg.

*Roszkor szálltam fel rossz helyre, és annyit se kottyantottam ki, hogy
bocsánat.*

A szemcsék tűpárnának használják a szemem.

Elcseszett szem-csék.

SzáJAmban nem ízesül, hányinger ráz, meg láz legbelül.

Az apokalipszisben megfordult a vészkijárat.

A borzongás higanyszála kiakadt.

A létezés megviselő nehézsége.

Isten tengelyére szorítom magam a vesehomokviharban.

Tápláléklánca verve

*Élessé válik, majd simára csiszolódik fogam, szájszervem nő,
Tápcsatornám rövid, meghosszabbodik, összemegy.*

*A mindenevők törölnek az étlapjukról,
ragadozóktól sem rettegek,
növényevőktől szintén nem tartok,
már planktonként sem fotoszintetizálok az isteni fényt
(dögevők undorodnak meg tőlem, baktériumok kerülnek el).*

Lecsúszom a tápláléklánc aljára.

*(A dögevők távol maradnak, baktériumokra vagyok immunis)
planktonként mégis igyekszem fotoszintetizálni isteni fényt,
de növényevőktől kezdek el tartani,
ragadozóktól egyre inkább rettegek,
a mindenevők visszavesznek az étlapjukra.*

*Szájszervemből fogam nő, és simáról élesre hegyeződik,
tápcsatornám kialakul és meghosszabbodik, majd lerövidül.*

Felkapaszkodom a tápláléklánc csúcsára.

*Magam elfogyasztom, elfogyasztódom magam által,
az energia elvész, de átalakul,
fény húsával táplálkozom, hús fénye táplál,
egysejtű és ember közt oda-vissza végigpróbálok a kódokat,
de hibás az összes találat.*

*Menekülök minduntalan az evolúció fokain le-fel és fel-le,
lesüllyesztenek és felemelnek az élet metamorfózisai,
de a létfenntartásba belefáradtam, a lét tartson fent engem,
megadóan ráterülök a tálcára, de fejem nem veszítem el,
hanem avval fogom fel az elkerülhetetlen végétet,*

miszerint felfal a hiányod.

Soft horror

*ki tudja ez a versnek hányadik sora
mindennek megvan a maga rendje
ahogy a vers szétdarabolódik közepén
a sorok közepén
a cselekvés közepén
az eszme közepén
a jelentés közepén
talán nem is volt ez vers
vagy ha mégis
már nem az
csak egy szövegcafat
a fél vers nem vers
a fél sor nem sor
a fél cselekvés nem cselekvés
a fél eszme nem eszme
a fél jelentés sem jelentés
aki olvassa épp mást csinál
tette felett damoklész kardja
mint ahogy e vers felett
lebegett
egy
bárd
és
lesújtva
kettészelte
a verset
úgy
hasítja
két félbe
a felismerés
aki
olvassa
akár
defibrillátorba
kódolt
villám
hogy
maga is egy vers
az eszme cselekvésének jelentése*

a versen egy besebesedett bárd süvített át

Téli vásár